

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 8 lutego 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. żądała zasądzenia od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwoty 987.687 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż swoje roszczenia wywodzi z umowy o współpracę, zawartej ze stroną pozwaną 13 kwietnia 2005 r., którą strona pozwana wypowiedziała pismem z 17 lipca 2008 r. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się:

- a) roszczenie o zapłatę kwoty 417.100 zł tytułem kary umownej zastrzeżonej w ww. umowie w wysokości 100.000 euro, w związku z naruszeniem przez stronę pozwaną prawa wyłączności do wykonywania działań zmierzających do pośredniczenia w zawarciu kontraktów handlowych pomiędzy (...) a A. dotyczącą wafli pod marką E. dla sieci A.,
- b) roszczenie o zapłatę kwoty 163.025 zł tytułem świadczenia wyrównawczego, na podstawie art. 764³ k.c., jako stanowiącej średnie roczne wynagrodzenie powoda w czasie trwania umowy o współpracę – w związku z rozwiązaniem z dniem 31 października 2008 r. umowy o współpracę oraz kontynuowaniem przez stronę pozwaną sprzedaży wafli na rzecz przedsiębiorstw szwedzkich,
- c) roszczenie o zapłatę kwoty 407.562 zł tytułem prowizji od sprzedaży dokonywanej przez stronę pozwaną na rzecz kontrahenta szwedzkiego pozyskanego przez stronę powodową, za okres po rozwiązaniu umowy o współpracę, tj. po 31 października 2008 r. do 30 kwietnia 2011 r. (pozew k. 2-4).

Postanowieniem z 11 kwietnia 2012 r. powódka została zwolniona od kosztów sądowych w zakresie opłaty od pozwu (postanowienie k. 91).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu. Strona pozwana zarzuciła, iż powódka nie przytoczyła okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie zapłaty kary umownej, ani też pozostałe żądania pozwu, poza przytoczeniem treści powoływanej w pozwie umowy. Pozwana podniosła także, iż nie zrealizowała rocznego 5-procentowego przyrostu sprzedaży, warunkującego prawo wyłączności powódki, określone w umowie, a nadto jej działania związane ze sprzedażą wafli na terenie Szwecji wynikały także z innej łączącej strony umowy – zawartej w dniu 10 kwietnia 2006 r., która została rozwiązana z dniem 11 kwietnia 2009 r. (odpowiedź na pozew k. 102-105).

Odnosząc się do powyższych zarzutów pozwanej strona powodowa podniosła, iż brak było wymaganego przez art. 354 k.c. współdziałania pozwanej dla osiągnięcia wzrostu sprzedaży o 5%, a nadto pozwana naruszyła obowiązek lojalności z art. 760 k.c., poprzez prowadzenie negocjacji z kontrahentem szwedzkim bez udziału strony powodowej (pismo procesowe strony powodowej k. 124-125).

W dniu 27 czerwca 2014 r. powódka wniosła przeciwko (...) Spółce z o.o. w O. (poprzednio działającej po nazwę (...) Spółka z o.o. w O.) pozew o zapłatę kwoty 342.513 zł, z ustawowymi odsetkami od 14 marca 2014 r. do dnia zapłaty, z tytułu „prowizji należnej na podstawie umowy z dnia 13 kwietnia 2005”, wskazując w uzasadnieniu owego pozwu, iż żądanie dotyczy prowizji za okres „od dnia 01 kwietnia 2011 do dnia złożenia pozwu” (pozew k. 2-3 załączonych akt o sygn. X GC 465/14).

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2014 r. powódka została w tej sprawie zwolniona od kosztów sądowych w całości (postanowienie k. 51 załączonych akt o sygn. X GC 465/14).

W odpowiedzi na powyższy pozew, strona pozwana wniosła o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu, zarzucając, iż strona powodowa nie wskazała ani nie udowodniła praktycznie żadnych okoliczności faktycznych uzasadniających jej żądanie, poza wskazaniem umowy stron oraz jej wypowiedzenia (odpowiedź na pozew k. 56-58 załączonych akt o sygn. X GC 465/14).

Zarządzeniem z 10 grudnia 2014 r. powyższa sprawa została połączona ze sprawą z powództwa (...) Spółki z o.o. w W. złożonego 8 lutego 2012 r., do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (zarządzenie k. 76 załączonych akt o sygn. X GC 465/14).

Na rozprawie w dniu 7 lipca 2015 r. pełnomocnik strony powodowej zmodyfikował żądania strony powodowej ograniczając je do kwoty 417.100 zł tytułem kary umownej oraz 163.025 zł tytułem świadczenia wyrównawczego oraz 320.531,23 zł tytułem prowizji, zaś w pozostałym zakresie cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia (protokół rozprawy k. 1210).

Na rozprawie w tym samym dniu strony zawarły ugodę, w myśl której pozwana zobowiązała się zapłacić na rzecz powódki kwotę 490.000 zł z tytułu prowizji za okres od dnia 28.06.2011 r. do dnia podpisania ugody, zaś powódka – pod warunkiem zapłaty ww. kwoty w terminach określonych w ugodzie – zrzekła się dalszych roszczeń z tytułu prowizji, w tym także za lata następne (przyszłe), wynikających z tytułu umowy z dnia 13.04.2005 r. a także ewentualnych świadczeń wyrównawczych za okres nieobjęty pozewem w niniejszej sprawie w tym również za okres przyszły. Wobec zawarcia ugody, strony zgodnie wniosły o umorzenie postępowania w sprawie w części obejmującej roszczenia z tytułu prowizji (protokół rozprawy k. 1210-1212, ugoda sądowa k. 1214).

Postanowieniem z 7 lipca 2015 roku Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczeń strony powodowej z tytułu prowizji (postanowienie k. 1213).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2005 r. Fabryka (...) Spółka z o.o. w K. zawarła ze spółką (...) (...) w G. (Szwecja) umowę o współpracę. Zgodnie z tą umową, występująca jako zleceniodawca spółka (...) powierzyła spółce (...) (...) jako przedstawicielowi, wykonanie działań zmierzających do pośredniczenia w zawarciu kontraktu handlowego pomiędzy zleceniodawcą a kontrahentem na terenie Szwecji - firmą (...) (...) S., Szwecja, na sprzedaż towarów produkowanych przez zleceniodawcę, w postaci 2 mln sztuk wafli wyprodukowanych pod prywatną marką E., 10-pack, 10 sztuk x 39 gram.

W § 1 ust. 2 tejże umowy strony zastrzegły, iż przedstawicielowi służy prawo wyłączności do wykonywania działań zmierzających do pośredniczenia w zawarciu kontraktów handlowych pomiędzy (...) a A., dotyczącą wafli pod prywatną marką E. rado dla sieci A. (...), wyprodukowanych przez zleceniodawcę, a zleceniodawca zobowiązuje się nie prowadzić tej sprzedaży samodzielnie, ani za pośrednictwem i/lub przy udziale jakichkolwiek osób poza przedstawicielem. W przypadku naruszenia tego obowiązku zleceniodawca zobowiązał się do zapłaty na rzecz przedstawiciela kary umownej w kwocie 100.000 euro, przy zachowaniu przez przedstawiciela prawa do dochodzenia odszkodowania przewyższającego wysokość tej kary na zasadach ogólnych.

Ponadto w owej umowie strony określiły wysokość prowizji przysługującej przedstawicielowi – jako 0,01 euro od sztuki sprzedanych wafli (dowód: kopia umowy k. 7-10).

W dniu 10 grudnia 2005 r. te same strony zawarły z powodową (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. pisemne porozumienie, zgodnie z którym spółka (...) przejęła z dniem podpisania porozumienia wszelkie prawa i obowiązki wynikające z opisanej wyżej umowy o współpracę, w szczególności z tytułu wyłączności do wykonywania działań zmierzających do pośredniczenia w zawarciu kontraktów handlowych pomiędzy zleceniodawcą a spółką (...), dotyczących wafli kakaowych w czekoladzie mlecznej 39 g pod prywatną marką E. do sieci A. Sverige AB, należności z tytułu prowizji oraz kar umownych. Strony zastrzegły przy tym, że „powyższa wyłączność ustalona jest na czas nieokreślony pod warunkiem, że roczny przyrost sprzedaży w/w artykułu wynosi ~5%” (dowód: kopia dokumentu porozumienia k. 11).

W dniu 10 kwietnia 2006 r. Fabryka (...) Spółka z o.o. w K. zawarła z powodową (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. odrębną od poprzedniej umowę o współpracy, w której pierwsza z wymienionych spółek występowała jako „Dostawca”, zaś powódka jako „Odbiorca”, na mocy której, w przypadku świadczenia przez Odbiorcę

usług pośrednictwa pomiędzy Dostawcą a stroną trzecią, Dostawca miał sprzedawać produkty wskazanej przez Odbiorcę firmie po wskazanej przez Odbiorcę cenie jednostkowej wyższej od określonej w załączniku do tejże umowy, zaś Odbiorca miał wystawiać faktury za usługi pośrednictwa na różnicę pomiędzy ceną wskazaną przez Odbiorcę a ceną z załącznika do umowy. W załączniku nr 1 do tejże umowy strony określiły produkt nią objęty jako wafel pod marką własną w czekoladzie mlecznej 39 g (dowód: poświadczona kopia umowy wraz z załącznikiem k. 109-113).

W 2008 r. spółka (...) zmieniła firmę na (...) oraz siedzibę z K. na O. (bezsporne).

Pismem z dnia 17 lipca 2008 r. spółka (...) wypowiedziała powodowej spółce opisane wyżej – umowę z 13.04.2005 r. oraz porozumienie z 10.12.2005 r., z zachowaniem 3-miesięcznego terminu wypowiedzenia, tj. ze skutkiem na 31 października 2008 r. (dowód: kopia wypowiedzenia k. 13).

Pismem z 2 marca 2009 r. strona powodowa rozwiązała umowę z 10 kwietnia 2006 r., z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia (dowód: poświadczona kopia pisma k. 114).

Po rozwiązaniu obu umów (zawartej 13.04.2005 r. i zawartej 10.04.2006 r.) pozwana nadal prowadziła sprzedaż wyrobów nimi objętych dla kontrahentów w Szwecji, w tym A./D., bez udziału powodowej spółki (bezsporne), przy czym od maja 2009 r. do października 2010 r. za pośrednictwem (...) spółki jawnej w K., jako dystrybutora produktów pozwanej, sprzedawanych przez (...) we własnym imieniu (dowód: zeznania świadków J. G. k. 285-286 i A. N. k. 286-290).

Pismem z 15.06.2011 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 100.000 euro tytułem kary umownej oraz kwoty 407.562 zł tytułem prowizji za okres od 1.11.2008 r. do 1.04.2011 r., w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, zarzucając pozwanej naruszenie § 1 pkt 2 oraz § 2 pkt 2 umowy o współpracę z 13.04.2005 r. (dowód: poświadczona kopia wezwania do zapłaty k. 181).

Pismem z 29.06.2011 r. pozwana nie uznała roszczeń powódki, jako, jej zdaniem, nie znajdujących podstaw prawnych, zaprzeczając, aby naruszyła przedmiotową umowę oraz kwestionując żądanie prowizji (dowód: kopia pisma pozwanej k. 46).

Łączna wartość sprzedaży przez pozwaną wafli na rzecz kontrahenta ze Szwecji, wymienionego w przedmiotowej umowie o współpracę, wynosiła:

- w 2005 r. – 63.866,88 euro,
- w 2006 r. – 255.467,52 euro oraz 118.823,32 euro z umów z firmą (...),
- w 2007 r. – 255.467,52 euro oraz 110.918,80 euro z umów z firmą (...),
- w 2008 r. – 223.534,08 euro,
- w 2009 r. – 31.933,44 euro oraz 528.897,60 zł od firmy (...),
- w 2010 r. – 31.530,24 euro,
- w 2011 r. – 138.147,20 euro,
- w 2012 r. – 151.336,32 euro (dowód: dokument zestawienia sprzedaży k. 108, poświadczona kopia zestawienia faktur k. 215-216, zestawienie faktur za lata 2010-2013 k. 271).

W dniu 20 maja 2014 r. pozwana zmieniła firmę, pod którą prowadzi działalność, na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” z siedzibą w O. (dowód: poświadczona kopia odpisu postanowienia sądu rejestrowego k. 741).

Sąd zważył, co następuje:

Strony łączyła umowa agencyjna zawarta 13 kwietnia 2005 r., zmodyfikowana porozumieniem zawartym przez strony w dniu 10 grudnia 2005 r., kiedy to powodowa spółka wstąpiła w prawa i obowiązki spółki (...) (...) w G..

Zgodnie z art. 758 § 1 k.c., przez umowę agencyjną przyjmujący zlecenie (agent) zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania ich w jego imieniu.

W zakresie roszczeń z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego powodowego agenta w związku z opisaną w ustaleniach faktycznych Sądu umową stron z 2005 r., sprawa została prawomocnie zakończona postanowieniem z 7 lipca 2015 r. o umorzeniu postępowania, wobec zawarcia przez strony ugody.

Wydanym w sprawie wyrokiem objęte zatem zostały roszczenia powódki z tytułu kary umownej oraz roszczenia z tytułu świadczenia wyrównawczego.

Jak stanowi przepis art. 483 § 1 k.c., można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Strona powodowa powoływała się na zastrzeżenie kary umownej w wysokości 100.000 euro, zawarte w umowie z 13 kwietnia 2005 r., w przypadku nienależytego wykonania łączącej strony umowy w postaci naruszenia przez pozwaną spółkę zastrzeżonego na rzecz powódki prawa wyłączności do wykonywania działań zmierzających do pośredniczenia w zawarciu kontraktów handlowych pomiędzy (...) a A., dotyczącą wafli pod prywatną marką E..

Z ustaleń faktycznych Sądu wynika, że rzeczywiście takie działania naruszające powyższe prawo wyłączności, były przez pozwaną podejmowane, przynajmniej od 2008 r., kiedy to doszło do rozwiązania umowy stron z 13.04.2005 r., zaś pozwana kontynuowała współpracę ze spółką (...) i dostarczała jej, z pominięciem powodowej spółki, wafle objęte prawem wyłączności na podstawie umowy z powódką.

Jednakże Sąd podzielił argumentację strony pozwanej, zgodnie z którą w porozumieniu stron z 10.12.2005 r. doszło do zmiany zakresu obowiązku pozwanej w zakresie nienaruszania przysługującego powódce prawa wyłączności. Obowiązek ten – inaczej niż w pierwotnej umowie – został zastrzeżony warunkowo: pod warunkiem, że „roczny przyrost sprzedaży w/w artykułu wynosi ~5%”.

W związku z powyższym, na stronie powodowej, dochodzącej roszczeń z tytułu kary umownej, spoczywał wynikający z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia spełnienia się warunku, pod jakim obowiązek strony pozwanej został zastrzeżony. Strona pozwana przedstawiła przy tym dowody w dokumentów prywatnych w postaci zestawień faktur oraz wartości sprzedaży wafli za poszczególne okresy roczne, z których wynikało, że wymagany w umowie przyrost sprzedaży nastąpił w 2006 r., jednakże w dalszych kolejnych latach przyrost taki nie następował, a wręcz notowany był spadek wartości sprzedaży objętej porozumieniem stron. Dowód ten – z uwagi na ograniczoną moc dowodową wynikającą z art. 245 k.p.c. – nie stanowi wprawdzie bezpośredniego dowodu na okoliczności stwierdzone w dokumencie, jednakże zważyć należy, iż żadne dowody przeciwne, z którymi dowód ten mógłby być skonfrontowany, nie zostały przedstawione, ani też jego wiarygodność nie została w żaden sposób podważona. W tej sytuacji brak było podstaw aby dowód ten odrzucić jako podstawę ustaleń faktycznych Sądu.

Strona powodowa przedstawiła natomiast dowody z zeznań świadków, jednakże świadkowie będący w kontaktach handlowych przedstawicielami spółki (...) – C. A., H. L. i D. K., nie potrafili w sposób jednoznaczny wskazać wartości sprzedaży wafli na rzecz firmy (...), podawali ilości orientacyjne, podkreślali, że nie są pewni podawanych przez siebie danych odnośnie ilości nabywanych produktów, stąd dowód z ich zeznań nie mógł stanowić podstawy ustaleń faktycznych sądu w konfrontacji z dokumentami zestawień faktur przedstawionymi przez stronę pozwaną. Początkowo strona powodowa wносиła także o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, jednakże ostatecznie cofnęła ów wniosek dowodowy, w związku z czym dowód z opinii biegłego, pozwalający zweryfikować podaną przez pozwaną spółkę wartość sprzedaży wafli objętych umową stron, nie został ostatecznie przeprowadzony.

W tym stanie rzeczy nie sposób stwierdzić, że wszystkie konieczne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie powódki w zakresie kary umownej, zostały przez powódkę należycie udowodnione. Powódka powoływała się na działania pozwanej dokonywane później, niż w 2006 r., w którym to roku jeszcze spełniony był warunek istnienia po stronie powódki prawa wyłączności. Zatem powódka powinna była wykazać roczny przyrost sprzedaży przez pozwaną objętych umową artykułów w granicach 5% także w tym późniejszym okresie, po 2006 r. – czego jednak nie uczyniła. Skoro zaś warunek istnienia obowiązku przestrzegania prawa wyłączności powódki przez pozwaną w tym okresie nie został wykazany, brak jest podstaw do wnioskowania o naruszeniu przez pozwaną umowy w sposób skutkujący obowiązkiem zapłaty kary umownej.

Powódka nie skonkretyzowała też i nie udowodniła zarzucanego pozwanej braku współdziałania przy wykonywaniu przedmiotowej umowy oraz naruszenia obowiązku lojalności przy wykonywaniu umowy agencyjnej. Nie został także wykazany przez stronę powodową związek przyczynowy pomiędzy zarzucanymi pozwanej zaniechaniami, jeśli chodzi o współpracę z powódką, a nieosiągnięciem przez pozwaną 5-procentowego rocznego wzrostu sprzedaży produktu objętego umową. Owe braki w materiale dowodowym sprawy uniemożliwiają w konsekwencji przyjęcie przez Sąd, że rzeczywiście nieziszczenie się warunku 5-procentowego rocznego wzrostu sprzedaży spowodowane było – zgodnie z twierdzeniami powódki – zaniechaniami ze strony pozwanej w zakresie współpracy czy lojalności.

Z powyższych przyczyn żądanie z tytułu kary umownej podlegało oddaleniu.

Powódka dochodziła także świadczenia wyrównawczego, którego podstawa prawna wynika z art. 764³ k.c. Zgodnie § 1 tego przepisu, po rozwiązaniu umowy agencyjnej agent może żądać od dającego zlecenie świadczenia wyrównawczego, jeżeli w czasie trwania umowy agencyjnej pozyskał nowych klientów lub doprowadził do istotnego wzrostu obrotów z dotychczasowymi klientami, a dający zlecenie czerpie nadal znaczne korzyści z umów z tymi klientami. Roszczenie to przysługuje agentowi, jeżeli, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, a zwłaszcza utratę przez agenta prowizji od umów zawartych przez dającego zlecenie z tymi klientami, przemawiają za tym względy słuszności. Jak zaś stanowi § 2 tego przepisu, świadczenie wyrównawcze nie może przekroczyć wysokości wynagrodzenia agenta za jeden rok, obliczonego na podstawie średniego rocznego wynagrodzenia uzyskanego w okresie ostatnich pięciu lat. Jeżeli umowa agencyjna trwała krócej niż pięć lat, wynagrodzenie to oblicza się z uwzględnieniem średniej z całego okresu jej trwania.

Zatem przesłanki świadczenia wyrównawczego są następujące:

- 1) wygaśnięcie stosunku agencji w rezultacie rozwiązania umowy agencyjnej;
- 2) pozyskanie przez agenta w trakcie trwania stosunku agencji nowych klientów lub doprowadzenie w tym czasie do istotnego wzrostu obrotów z dotychczasowymi klientami;
- 3) osiągnięcie przez dającego zlecenie nadal (tj. po rozwiązaniu umowy agencyjnej) znacznych korzyści z umów z pozyskanymi przez agenta nowymi klientami lub dotychczasowymi (z którymi dzięki zabiegom agenta istotnie wzrosły obroty);
- 4) brak negatywnych przesłanek świadczenia wyrównawczego.

Łączne spełnienie wymienionych przesłanek warunkuje powstanie prawa do świadczenia wyrównawczego, nie czyniąc go jednak jeszcze w pełni skutecznym. Roszczenie o świadczenie wyrównawcze przysługuje bowiem agentowi dopiero wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Ocena, czy zaistniały w konkretnym wypadku okoliczności przesądzające kwestię słuszności tego roszczenia, zależy od całokształtu okoliczności, wśród których szczególną rolę odgrywa okoliczność, że agent utracił prowizję od umów zawartych przez dającego zlecenie z wyżej wymienionymi klientami.

Roszczenie o świadczenie wyrównawcze przysługuje zatem agentowi, jeżeli, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, a zwłaszcza utratę przez agenta prowizji od umów zawartych przez dającego zlecenie z tymi klientami, przemawiają za tym względy słuszności. Chodzi tu o umowy zawarte bez udziału agenta, po rozwiązaniu umowy agencyjnej,

jednakże z klientami wcześniej pozyskanymi przez niego dla dającego zlecenie. Na równi z nimi ustawodawca traktuje klientów niepozyskanych przez agenta, lecz takich z którymi w ramach agencji doprowadził do istotnego wzrostu obrotów. Celem obliczenia świadczenia wyrównawczego należałoby ustalić katalog tak pozyskanych w ramach umowy agencyjnej klientów, a następnie zbadać, czy dający zlecenie nadal czerpie „znaczne” korzyści z tychże umów, co należy oceniać w kontekście liczby nowych umów (z klientami uprzednio pozyskanymi przez agenta lub z takimi z którymi zwiększył obroty), zawartych po rozwiązaniu umowy. Potem od tak określonych i wyselekcjonowanych umów należy obliczyć prowizję (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 18.10.2012 r., sygn. VI ACa 240/12).

Na gruncie rozpoznanej sprawy, strona powodowa zdołała wykazać, że w czasie trwania umowy agencyjnej doprowadziła – w 2006 roku – do istotnego wzrostu obrotów z klientem pozyskanym przez poprzednika prawnego powódki – spółkę (...) (...) w G., wykazała też, że łącząca strony procesu umowa agencyjna została rozwiązana, a pozwana po rozwiązaniu owej umowy osiąga nadal znaczne korzyści z umów z klientem pozyskanym przez poprzednika prawnego powódki.

Jednakże powódka nie zdołała wykazać takich elementów stanu faktycznego sprawy, które mogłyby stanowić konkretnie „względy słuszności”, przemawiające za zasadnością roszczenia o świadczenie wyrównawcze. W szczególności zaś, po zawarciu przez strony ugody sądowej w niniejszej sprawie, obejmującej roszczenia powódki z tytułu prowizji po wygaśnięciu umowy z 2005 r., odpadła przesłanka utraty przez agenta prowizji od umów zawartych przez dającego zlecenie. Powódka, na zasadach ustalonych zgodnie przez strony w treści ugody, uzyskała taką prowizję i na takie wynagrodzenie prowizyjne przystała w ugodzie. Nie można zatem obecnie powoływać się na przesłankę utraty prowizji po rozwiązaniu umowy agencyjnej. Powódka natomiast nie powoływała się ani nie przedstawiła dowodów, na inne okoliczności, oprócz utraty prowizji, które mogłyby stanowić podstawę faktyczną uznania, iż za zasądzeniem od pozwanej świadczenia wyrównawczego przemawiają inne względy słuszności. Tymczasem to nie Sąd poszukiwać ma z urzędu okoliczności przemawiających na korzyść jednej ze stron procesu (w tym przypadku – za uznaniem, że za zasadnością roszczenia przemawiają „względy słuszności”), ale strona dochodząca roszczenia obowiązana jest przedstawić i udowodnić w toku procesu wszystkie okoliczności, które w jej ocenie przemawiają za zasadnością jej stanowiska w sprawie, w tym za zasądzeniem dochodzonej kwoty ze względów słuszności, jako ustawowego warunku zasadności powództwa. Ponieważ obowiązkowi temu powódka nie sprostała, powództwo również w zakresie roszczenia o świadczenie wyrównawcze podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając je od strony powodowej, która przegrała proces w części nieobjętej ugodą sądową stron. Na koszty procesu poniesione przez pozwaną złożyła się opłata za czynności radcy prawnego 7200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

Na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. - Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, z późn. zm.) stronie powodowej zwrócono nadpłaconą część zaliczki na wydatki w toku postępowania.